

Fasttravel

by Keramidas

Τοποθεσία:

Γαλλία

Το Παρίσι, γνωστό και ως η πόλη του Φωτός, είναι ο πιο δημοφιλής προορισμός-πόλη του κόσμου. Το Παρίσι είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη στη Δυτική Ευρώπη και ενδεχομένως, η πόλη με τα περισσότερα αξιοθέατα. Ενώ υπάρχουν πολλά σημεία για τα οποία είναι επιτακτικό να επισκεφτείτε στο Παρίσι, βεβαιωθείτε ότι έχετε τουλάχιστον μια μέρα για να περπατήσετε την πόλη καθώς αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ανακαλύψετε το πραγματικό Παρίσι, μια ζωντανή κοσμοπολίτικη μητρόπολη.

Το κέντρο του Παρισιού διαιρείται σε 20 διαμερίσματα σε ένα είδος σπείρας με το πρώτο διαμέρισμα να είναι στη μέση και τα υψηλότερα νούμερα στο εξωτερικό του κύκλου. Τα περισσότερα από τα διαμερίσματα έχουν τα δικά τους χαρακτηριστικά. Η πλειοψηφία των γνωστών αξιοθέατων (όπως ο Πύργος του Άιφελ, το Champs-Élysées, το Λούβρο, το Panthéon και η Notre-Dame) βρίσκονται στα πρώτα 8 διαμερισμάτα.

Αξιοθέατα:

- **Πύργος του Άιφελ :** Κάποτε η υψηλότερη κατασκευή του κόσμου, ο Πύργος του Άιφελ είναι ίσως το πιο γνωστό ορόσημο της Ευρώπης και πιο διάσημο σύμβολο του Παρισιού. Εγκαινιάστηκε την 31η Μαρτίου του 1889 και χτίστηκε με αφορμή την Διεθνή Έκθεση ενώ ήταν η ψηλότερη κατασκευή του κόσμου μέχρι την ολοκλήρωση του Chrysler Building το 1930. Η κατασκευή χρειάστηκε περισσότερο από δύο χρόνια για να ολοκληρωθεί. Κάθε ένα από τα περίπου 12.000 κομμάτια σιδήρου έχουν σχεδιαστεί χωριστά για να τους δώσει ακριβώς το σχήμα που απαιτείται. Όλα τα κομμάτια ήταν προκατασκευασμένα και συναρμολογήθηκαν με περίπου 7 εκατομμύρια καρφιά. Η κατασκευή είχε σκοπό να διαρκέσει μόνο για τη διάρκεια της Διεθνούς Έκθεσης αλλά στέκεται ακόμα και σήμερα παρά τις διαμαρτυρίες από σύγχρονους καλλιτέχνες που φοβόταν ότι η κατασκευή δεν θα ταίριαζε στην αρχιτεκτονική του Παρισιού. Σήμερα δεν υπάρχει τέτοια αποστροφή πλέον και κανείς δεν μπορεί να φανταστεί το Παρίσι χωρίς τον Πύργο του Άιφελ. Ο άνθρωπος πίσω από το σχέδιο του πύργου ήταν ο Gustave Eiffel, γνωστός από τις επαναστατικές οικοδομικές τεχνικές του. Οι τεχνικές αυτές θα αποτελέσουν τη βάση για την κατασκευή του Πύργου του Άιφελ. Ήταν επίσης γνωστός για την κατασκευή του πλαισίου του σιδήρου Αγάλματος της Ελευθερίας που δωρίστηκε από την Γαλλία στις Ηνωμένες Πολιτείες με αφορμή την Αμερικανική Ανεξαρτησία. Ο Πύργος του Άιφελ διαθέτει εσωτερικά τρία επίπεδα που είναι προσβάσιμα με ανελκυστήρες ή σκάλες, στον πρώτο όροφο υπάρχουν καταστήματα με σουβενίρ καθώς και ρεστοράν και στον δεύτερο όροφο δεσπόζει το διάσημο εστιατόριο Le Jules Verne. Τέλος, στον τρίτο όροφο, μπορείτε να απολαύσετε μια εξαιρετική θέα 360°. Οι ώρες λειτουργίας είναι όλες τις μέρες της εβδομάδας από 9.30πμ με 11.00μμ και το καλοκαίρι 9 το πρωί με 12 το βράδυ.

Πρόσβαση: Θα σας συμβουλεύαμε να κατεβείτε με το μετρό στο σταθμό Trocadero (M6,M9) και να περπατήσετε μέχρι τον πύργο του Άιφελ καθώς η θέα από το Palais de Chaillot είναι φοβερή.

- **Μουσείο του Λούβρου :** Αρχικά, ένα βασιλικό παλάτι, το Λούβρο έγινε ένα δημόσιο μουσείο στο τέλος του 18ου αιώνα και σήμερα είναι ένα από τα διασημότερα μουσεία του κόσμου. Βρίσκεται στο πρώτο διαμέρισμα στην καρδιά του Παρισιού. Υπάρχουν περίπου 35,000 αντικείμενα της έκθεσης, απλωμένα σε τρεις πτέρυγες του πρώην ανακτόρου. Το μουσείο έχει μια διαφοροποιημένη συλλογή που κυμαίνεται από την αρχαιότητα μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα. Ένα μεγάλο μέρος της συλλογής αποτελείται από Ευρωπαϊκής έργα ζωγραφικής και γλυπτικής. Άλλα δωμάτια περιέχουν ρωμαϊκή, αιγυπτιακή, ελληνική τέχνη καθώς και από την άπω ανατολή. Υπάρχει επίσης ένα τμήμα με τα «έργα τέχνης», όπου εκτίθενται αντικείμενα, όπως ρολόγια, έπιπλα, πορσελάνες και ταπετσαρίες. Μερικά από τα πιο διάσημα έργα τέχνης του μουσείου είναι η Αφροδίτη της Μήλου, τη Νίκη της Σαμοθράκης, ο «θνήσκων σκλάβος» από τον Μιχαήλ Άγγελο και φυσικά η Μόνα Λίζα του Λεονάρντο ντα Βίντσι. Το Λούβρο δημιουργήθηκε σε διάφορες φάσεις. Αρχικά

χτίστηκε ως φρούριο του 12ου αιώνα που αργότερα μετατράπηκε σε ένα βασιλικό παλάτι το 14ο αιώνα. Η σημερινή εμφάνιση του ανάγεται στον 15ο αιώνα, όταν κατεδαφίστηκε το αρχικό φρούριο και χτίστηκε η πτέρυγα κατά μήκος του ποταμού Σηκουάνα. Το παλάτι επεκτάθηκε κατά τον 16ο αιώνα από τον αρχιτέκτονα Pierre Lescot, ο οποίος μετέτρεψε το παλάτι σε ένα συγκρότημα με δύο αυλές. Μια δεκαετία αργότερα, η Αικατερίνη των Μεδίκων πρόσθεσε το παλάτι Tuileries στα δυτικά του Λούβρου. Οι εργασίες σταμάτησαν για κάποιο χρονικό διάστημα, όταν ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ' αποφάσισε να μετακομίσει στο παλάτι των Βερσαλλιών. Τον 19ο αιώνα, κατά τη διάρκεια της δεύτερης αυτοκρατορίας, το Λούβρο επεκτάθηκε και πάλι με την προσθήκη της πτέρυγας Ρισελιέ. Έτσι είχε πλέον τέσσερις συμμετρικές πτέρυγες γύρω από μια μεγάλη αυλή. Αυτό δεν θα διαρκέσει πολύ, καθώς οι στασιαστές (Communards) έκαψαν το παλάτι Tuileries το 1871 και έτσι δημιουργήθηκε ξανά άνοιγμα στη δυτική πλευρά του ανακτόρου. Η συλλογή του Μουσείου του Λούβρου καθιερώθηκε για πρώτη φορά τον 16ο αιώνα από τον βασιλιά Francis I. Ένα από τα έργα τέχνης που αγόρασε ήταν το πλέον διάσημο πίνακα Μόνα Λίζα. Η συλλογή αυξήθηκε σταθερά χάρη σε δωρεές και αγορές από τους βασιλείς. Το 1793, κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης, η ιδιωτική βασιλική συλλογή άνοιξε για το κοινό. Η πιο πρόσφατη προσθήκη στο Λούβρο ήταν κατασκευή της πυραμίδας από γυαλί, η οποία λειτουργεί ως κύρια είσοδος του μουσείου. Η πυραμίδα χτίστηκε το 1989 από το διάσημο αμερικανικό αρχιτέκτονα I.M. Pei. Η πυραμίδα γυαλιού επιτρέπει το φως του ήλιου να φτάνει μέχρι το υπόγειο. Η σύγχρονη αυτή προσθήκη έλαβε αρχικά μικτές κριτικές, καθώς έρχεται σε οξεία αντίθεση με την κλασική σχεδίαση των γύρω κτιρίων, αλλά σήμερα είναι γενικά αποδεκτό ως μια έξυπνη λύση που έδωσε στο μουσείο μία ευρύχωρη κεντρική είσοδο χωρίς να χρειαστεί να αγγιχτεί η ιστορική κληρονομιά.

Πρόσβαση: Ο κοντινότερος σταθμός είναι ο Palais Royal - Musée du Louvre (M1,M7).

- **Παναγία των Παρισίων «Νοτρ Νταμ» :** Η Νοτρ Νταμ ντε Παρί δεν είναι ο μεγαλύτερος καθεδρικός ναός του κόσμου αλλά μπορεί να είναι ο πιο διάσημος από όλους τους καθεδρικούς ναούς. Το γοτθικό αριστούργημα βρίσκεται στο Ile de la Cité, ένα μικρό νησί στην καρδιά της πόλης. Η τοποθεσία της Notre Dame ήταν πάντα το θρησκευτικό κέντρο της πόλης ανεξαρτήτως της θρησκείας των κατά εποχή κατοίκων της περιοχής. Ο Επίσκοπος Maurice de Sully ξεκίνησε την κατασκευή του ναού το 1163. Ο καθεδρικός ναός που θα κατασκευαζόταν στο νέο γοτθικό ρυθμό έπρεπε να αντικατοπτρίζει το καθεστώς του Παρισιού ως την πρωτεύουσα του Βασιλείου της Γαλλίας και έγινε πρότυπο για τους μελλοντικούς καθεδρικούς ναούς στη Γαλλία. Ολοκληρώθηκε το 1345 επειδή ο σχεδιασμός διευρύνθηκε κατά τη διάρκεια της κατασκευής. Το αποτέλεσμα είναι ένα θεόρατο κτίριο, 128μέτρα μήκος με δύο ψηλούς πύργους 69 μέτρων ύψος. Το κωδωνοστάσιο, το οποίο φτάνει 90 μέτρα, προστέθηκε τον 19ο αιώνα από τον Viollet le Duc. Κατά τη διάρκεια της Επανάστασης, πολλά από τα γλυπτά και το εσωτερικό του ναού αφαιρέθηκαν ή κατεδαφίστηκαν. Ακόμη και η στοά των Βασιλέων υπέστη σοβαρές ζημιές. Το 19ο αιώνα αποκαταστάθηκε πλήρως από ένα παρισινό αρχιτέκτονα, τον Eugène Emmanuel Viollet le Duc. Η τελευταία αναπαλαίωση και αποκατάσταση του ναού έγινε μεταξύ 1991 και 2001.

Πρόσβαση: Οι κοντινότεροι σταθμοί του μετρό είναι οι Hotel de Ville(M1,M11), Cite(M4), Saint Michel(M4), Cluny - La Sorbonne(M10), Saint Michel-Notre Dame(RER).

- **Λεωφόρος Σανζ Ελιζέ :** Η Λεωφόρος Σανζ Ελιζέ (Champs-Élysées) είναι ίσως η πιο διάσημη λεωφόρος του κόσμου, εκτείνεται από την Πλατεία Κονκόρντ (Place de

la Concorde) μέχρι την Πλατεία Σαρλ ντε Γκωλ (Place Charles de Gaulle) και την Αψίδα του Θριάμβου (Arc de Triomphe). Στο δυτικό άκρο της, στα Ηλύσια Πεδία συνορεύει με κινηματογράφους, θέατρα, καφετέριες και καταστήματα πολυτελείας. Κοντά στην Place de la Concorde, συνορεύει με το Jardins des Champs-Élysées, τους όμορφα διαμορφωμένους κήπους με συντριβάνια και κάποιων όμορφων κτιρίων, συμπεριλαμβανομένου του Grand και του Petit Palais στη νότια πλευρά και του Elysée στη βόρεια πλευρά του. Το τελευταίο αποτελεί την κατοικία των Γάλλων Προέδρων από το 1873. Τα Ηλύσια Πεδία χρησιμοποιούνται για όλες τις μεγάλες γιορτές. Εδώ οι Παριζιάνοι γιορτάζουν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, πραγματοποιούνται οι στρατιωτικές παρελάσεις της 14ης Ιουλίου και όταν γίνεται κάτι ιστορικό για τη χώρα όπως η απελευθέρωση στο τέλος του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ή η νίκη στο Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου! Τον 16ο αιώνα δεν υπήρχε τίποτα σε αυτό τον τομέα παρά χωράφια έξω από το κέντρο του Παρισιού. Το 1616 η Μαρία των Μεδίκων αποφάσισε να δημιουργήσει ένα μακρύ δεντρόφυτο μονοπάτι στα ανατολικά του ανακτόρου Tuileries. Η διαδρομή επανασχεδιάστηκε το 1667 από τον διάσημο σχεδιαστή τοπίου Αντρέ Λε Νοτρ ως επέκταση της Jardins des Tuileries. Ο περίπατος, που σήμερα ονομάζεται «Grande Allée du Roule» ή «Grand-Cours» είχε γίνει ένας μοντέρνος χώρος, αλλά ήταν απομονωμένος ακόμη από την πόλη με μερικά κτίρια στη γύρω περιοχή. 27 χρόνια αργότερα ο περίπατος Champs μετονομάστηκε σε «Elysées», ή Ηλύσια πεδία στην Ελληνική. Το όνομα προέρχεται από την ελληνική μυθολογία, όπου «Ηλύσια» είναι τόπος όπου ήρωες πηγαίνουν να χαλαρώσουν. Το 1724 τα Ηλύσια Πεδία επεκτάθηκαν σε όλη τη διαδρομή προς το λόφο Chaillot (γνωστό σήμερα ως l'Etoile, το μέρος της Αψίδας του Θριάμβου). Η σημερινή της μορφή υλοποιήθηκε το 1838 όταν ο Γάλλος αρχιτέκτονας Ignaz Hittorf - ο οποίος επανασχεδίαζε το Place de la Concorde - δημιούργησε και το Jardins des Champs-Élysées. Εγκατέστησε επίσης πεζοδρόμια, λαμπτήρες αερίου και βρύσες. Τα Ηλύσια Πεδία άρχισαν να το 1900, όταν το μετρό του Παρισιού με τη γραμμή 1 έφθασε στο σταθμό Etoile. Ο τελευταίος επανασχεδιασμός της διάσημης λεωφόρου έγινε το 1994 από τον Bernard Huet. Οι ακριανές λωρίδες μετατράπηκαν σε πεζόδρομους, δημιουργήθηκαν υπόγειοι χώροι στάθμευσης και φυτεύτηκαν νέα δέντρα. Τα αυτοκίνητα τώρα καταλαμβάνουν μόνο τοήμισυ του πλάτους του της λεωφόρου. Περπατήστε τη λεωφόρο εάν μπορείτε, θα σας δώσει το συναίσθημα του Παρισιού που σε κάνει να το ερωτευτείτε.

Πρόσβαση: Η γραμμή M1 του μετρό τρέχει κάτω από τη λεωφόρο. Υπάρχουν 5 σταθμοί από το Charles de Gaulle Etoile μέχρι το Place de la Concorde με τους ενδιάμεσους τρεις να είναι οι George V, Franklin D Roosevelt και Champs-Élysées - Clemenceau.

- **Μονμάρτρη :** Η Μονμάρτρη είναι μία από τις πιο γραφικές συνοικίες του Παρισιού επομένως δεν αποτελεί έκπληξη ότι η περιοχή αυτή είναι πολύ δημοφιλής με τους τουρίστες. Ο λόφος που φτάνει σε ύψος περίπου 130 μέτρα, βρίσκεται στα βόρεια του Παρισιού, στο 18ο διαμέρισμα. Η περιοχή εδώ και πολύ καιρό είναι γνωστή ως θύλακας των κορυφαίων καλλιτεχνών της πόλης. Η λέξη Montmartre μεταφράζεται "βουνό του μάρτυρα" και προέρχεται από το μαρτύριο του Saint Denis - επίσκοπος του Παρισιού - ο οποίος αποκεφαλίστηκε κορυφή του λόφου το 250 μ.Χ.. Ο λόφος εποίκιστηκε κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα, όταν ο αυτοκράτορας Ναπολέον ο τρίτος έδωσε ένα μεγάλο μέρος της γης μέσα στην πόλη σε πλούσιους φίλους του που έτσι επιφορτίστηκαν με το καθήκον της ανάπτυξης του. Οι αρχικοί κάτοικοι αναγκάστηκαν να μετακινηθούν προς τα προάστια του Παρισιού, όπου γρήγορα δημιούργησαν τη δική τους "πόλη" χωρίς πολλούς κανόνες. Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους η Μονμάρτρη γρήγορα έγινε δημοφιλής περιοχή

κατανάλωσης αλκοόλ και από τα τέλη του 18ου αιώνα, μαζί με το ποτό ήρθε μια σειρά εγκαταστάσεων ψυχαγωγίας που ήταν "κακόφημα", όπως το Moulin Rouge (Ο Κόκκινος Μύλος) και το Le Chat Noir (Η Μαύρη Γάτα). Από τα μέσα έως τα τέλη του 1800 αρκετοί καλλιτέχνες άρχισαν να αναζητούν σπίτι στη Μονμάρτρη. Ο Πισαρό και ο Jongkind ήταν δύο από τους πρώτους που έζησαν εκεί και τους ακολούθησαν μεγάλα ονόματα όπως ο Έντγκαρ Ντεγκά, ο Ανρί Ματίς, ο Τουλούζ-Λωτρέκ, ο Ρενουάρ και ο Πάμπλο Πικάσο για να αναφέρουμε μόνο μερικά. Επίσης σπουδαίοι συνθέτες, όπως ο Ερίκ Σατί, έζησαν στην περιοχή. Ως μια καθορισμένη ιστορική περιοχή, λίγη ανάπτυξη επιτρέπεται στη Μονμάρτρη και έτσι, ευτυχώς, έχει διατηρήσει μεγάλο μέρος του χαρακτήρα και τη γοητεία της. Απλά το περπάτημα γύρω από την περιοχή είναι μια απόλαυση αλλά αν θέλετε να δείτε κάποια αξιοθέατα και να κάνετε πολιτιστικές επισκέψεις, κατευθυνθείτε προς το Musée de Montmartre, όπου ο καλλιτέχνης Maurice Utrillo ζούσε κάποτε και ζωγράφιζε, καθώς και το αρχοντικό πίσω από αυτό, που κατοικήθηκε από τον Ρενουάρ. Στο νεκροταφείο της Μονμάρτρης μπορείτε να δείτε τους τάφους πολλών μεγάλων καλλιτεχνών. Φυσικά μπορείτε επίσης αν θελήσετε να δειπνήσετε και να απολαύσετε μια παράσταση στο Moulin Rouge ή σε ένα από τα πολλά νυχτερινά κέντρα της περιοχής. Για να φτάσετε στην κορυφή της Μονμάρτρης, μπορείτε να πάρετε το τελεφερίκ που αναρριχάται στο λόφο από το νότο προς τη Sacré-Coeur Basilica. Μπορείτε επίσης να πάρετε το λεωφορείο για τη Μονμάρτρη που σταματάει κοντά σε πολλά αξιόλογα αξιοθέατα στο λόφο. Το πιο αναγνωρίσιμο ορόσημο της Μονμάρτρης είναι η Βασιλική της Ιερής Καρδιάς (Basilica du Sacré-Coeur - Σακρ Κερ) κατασκευασμένη 1876 με 1912. Το λευκό τρούλο αυτής της βασιλικής Ρωμαιοκαθολικής βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο της πόλης, κατά τη σύνοδο κορυφής στο «λόφο της Μονμάρτρης» και την εκκλησία την επισκέπτονται εκατομμύρια τουρίστες κάθε χρόνο. Η πλατεία Place du Tertre, είναι ένα τετράγωνο στο 18ο διαμέρισμα και βρίσκεται μόλις λίγα τετράγωνα μακριά από τη Σακρ Κερ. Εδώ οι καλλιτέχνες σήμερα στήνουν τα καβαλέτα τους για να δελεάσουν τους περαστικούς με τα έργα τους. Πολλοί θα ρωτήσουν εάν μπορούν να ζωγραφίσουν το πορτρέτο σας, το οποίο θα ήταν ένα όμορφο αναμνηστικό του Παρισιού.

Πρόσβαση: Οι κοντινότεροι σταθμοί του μετρό είναι οι Abbesses(M12),Anvers(M2).

- **Μουσείο Ορσέ :** Το Μουσείο Ορσέ (Musée d'Orsay) είναι ένα μουσείο που στεγάζεται σε ένα μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό του 1900. Η πολυάριθμη συλλογή του σε γλυπτά και πίνακες ζωγραφικής ιμπρεσιονιστών, το καθιστούν ένα από τα πιο δημοφιλή μουσεία του Παρισιού. Στην αρχή του 19ου αιώνα, υπήρχαν δύο μεγάλοι σιδηροδρομικοί σταθμοί στο Παρίσι, ο Gare de Lyon και ο Gare d'Orsay. Ο Gare d'Orsay ήταν σε πιο εξέχουσα τοποθεσία κατά μήκος του Σηκουάνα και απέναντι από το Λούβρο. Ο σιδηροδρομικός σταθμός είχε σχεδιαστεί από την εταιρία Compagnie d'Orléans, η οποία ήθελε να φέρει τα ηλεκτροφόρα τρένα μέχρι την καρδιά του Παρισιού. Η Compagnie d'Orléans αποφάσισε να διοργανώσει ένα διαγωνισμό που να εποπτεύεται από μια κοινοβουλευτική επιτροπή. Ο νικητής αυτού του διαγωνισμού ήταν ο Βίκτωρ Λαλουκ, ο οποίος είχε σχεδιάσει επίσης, το σιδηροδρομικό σταθμό στη Tours στη Γαλλία. Το σχέδιο αναγνωρίστηκε για την ενσωμάτωση του μετάλλου στην εξωτερική επιφάνεια από πέτρα. Η αίθουσα έχει μήκος 140 μέτρα, 40 μέτρα πλάτος και 32 μέτρα ύψος. Η όλη κατασκευή είναι 175 μέτρα σε μήκος και 75 μέτρα σε πλάτος. Μία εντυπωσιακή ποσότητα 12000 τόνων μετάλλου χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή του Gare d'Orsay, η οποία είναι πολύ περισσότερα από το ποσό των μετάλλων που χρησιμοποιήθηκε για τον Πύργο του Άιφελ. Η Gare d'Orsay

εγκαινιάσθηκε στις 14 Ιουλίου του 1900 για την Παγκόσμια Έκθεση του Παρισιού και θεωρήθηκε ένα αριστούργημα της βιομηχανικής αρχιτεκτονικής. Από το 1939 οι πλατφόρμες είχαν γίνει πολύ μικρές για την κίνηση των χιλιάδων επιβατών και ο Gare d'Orsay τέθηκε εκτός χρήσης ως σιδηροδρομικός σταθμός. Με την πάροδο του χρόνου έχει χρησιμοποιηθεί ως χώρος στάθμευσης, ως κέντρο για σκοποβολή, ως θέατρο και ακόμα ως κέντρο υποδοχής για τους αιχμαλώτους πολέμου. Ο σιδηροδρομικός σταθμός είχε εγκαταλειφθεί τελείως από το 1961, όταν και σώθηκε από κατεδάφιση από το Γάλλο πρόεδρο Pompidou. Το 1978 ο διάδοχός του, ο πρόεδρος Ζισκάρ ντ' Εστέν, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το Gare d'Orsay ως μουσείο για την τέχνη του 19ου και του 20ου αιώνα. Δεν θα περιλάμβανε μόνο έργα ζωγραφικής, αλλά θα κάλυπτε και τις διάφορες μορφές τέχνης, συμπεριλαμβανομένων γλυπτών, χαρακτηρισκών, φωτογραφίας, φιλμ, αρχιτεκτονικής και ακόμα και πολεοδομίας. Η αποκατάσταση του Musée d'Orsay, όπως λέγεται τώρα, ξεκίνησε το 1979 και τελικά το μουσείο εγκαινιάστηκε από τον πρόεδρο Φρανσουά Μιτεράν στις 29 Νοεμβρίου 1986. Όταν άνοιξε το μουσείο που περιλαμβάνονταν περίπου 2.300 έργα ζωγραφικής, 1500 γλυπτά και 1000 άλλα αντικείμενα. Τα περισσότερα από αυτά τα έργα τέχνης προερχόταν από άλλα μουσεία, όπως το Musée du Luxembourg. Με την πάροδο του χρόνου η συλλογή έχει επεκταθεί σημαντικά, κυρίως λόγω των εξαγορών και των δωρεών. Πλέον καλύπτει την περίοδο από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι το 1914 και περιλαμβάνει έργα των Ντεγκά, Ροντέν, Μονέ, Μονέ, Ρενουάρ, Σεζάν, Βαν Γκογκ και άλλων.

Πρόσβαση: Μετρό σταθμοί: Solférino (M12), Musée d'Orsay (RER C)

- **Το Ανάκτορο των Βερσαλλιών :** ή όπως συνηθέστερα αναφέρονται οι «Βερσαλλίες», είναι ένα βασιλικό ανάκτορο περίπου 20 χιλιόμετρα νότιο-δυτικά του κέντρου της πόλης. Οι Βερσαλλίες στο παρελθόν ήταν ένα χωριό το οποίο και ήταν το κέντρο της πολιτικής ζωής της Γαλλίας από το 1682 ως και το 1789, όταν και ξεκίνησε η Γαλλική Επανάσταση που συνετέλεσε στο τέλος της βασιλείας στην χώρα και το τέλος της κυριαρχίας των Βερσαλλιών ως πολιτικό κέντρο. Το επιβλητικό παλάτι μαζί με τους τεράστιους κήπους έκτασης 800 εκταρίων, αναπτύχθηκε μετά το 1660 από τον βασιλιά Λουδοβίκο ΙΔ΄ ο οποίος και αποφάσισε να φτιάξει το πιο επιβλητικό παλάτι στην Ευρώπη για να στεγάσει την μοναρχία στην ακμάζουσα εκείνη την εποχή ενοποιημένη Γαλλία. Μέχρι το 1685 είχε τελειώσει το μεγαλύτερο μέρος των εργασιών ανακατασκευής ενώ εργάζονταν πάνω από 20.000 εργάτες για να κατασκευάσουν αυτό το μεγαλειώδες παλάτι και τους κήπους στο οποίο συνολικά υπάρχουν πάνω από 700 δωμάτια! Θεωρείτε ως ένα από τα πιο ακριβά κτίρια του κόσμου, ενώ και το κόστος λειτουργίας του ήταν πραγματικά εξωπραγματικό με αποτέλεσμα μέσα στο παλάτι οι βασιλείς να απολαμβάνουν μια εξαιρετικά πλούσια, γεμάτη χλιδή και τρομερά σπάταλη ζωή ενώ την ίδια στιγμή το σύνολο του πληθυσμού της Γαλλίας υπέφερε και έτσι οι Βερσαλλίες θεωρούνται ως ένας από τους βασικούς λόγους που οδήγησαν στην Γαλλική Επανάσταση και στο τέλος της μοναρχίας στην Γαλλία. Σήμερα στο Ανάκτορο των Βερσαλλιών βρίσκεται το Εθνικό Μουσείο της Γαλλίας και είναι ένα από τα διασημότερα αξιοθέατα στην χώρα με πάνω από 3 εκατομμύρια τουρίστες στο παλάτι και άλλα 7 εκατομμύρια στους επιβλητικούς κήπους.
- **Κέντρο Ζορζ Πομπιντού :** Το 1969 ο Γάλλος πρόεδρος Ζορζ Πομπιντού εισήγαγε την ιδέα της δημιουργίας ενός νέου πολιτιστικού θεσμού στο Παρίσι αφιερωμένο

στη σύγχρονη τέχνη, ήταν η αρχή της δημιουργίας αυτού το ανατρεπτικού κτιρίου που σήμερα ξέρουμε ως Κέντρο Ζορζ Πομπιντού. Το 1971 ένας διαγωνισμός για το νέο πολιτιστικό κέντρο προσέλκυσε 650 συμμετοχές. Το νικητήριο σχέδιο, που υποβλήθηκε από τους αρχιτέκτονες Richard Rogers, Renzo Piano και Gianfranco Franchini έσπασε την συμβατική αρχιτεκτονική με τη μετακίνηση λειτουργικών στοιχείων, όπως είναι κυλιόμενες σκάλες, οι σωλήνες ύδρευσης και κλιματισμού στο εξωτερικό του κτιρίου, απελευθερώνοντας το εσωτερικό χώρο για την εμφάνιση των έργων τέχνης. Οι σωληνώσεις και οι αγωγοί είναι όλα σε χρωματική κωδικοποίηση: μπλε για αέρα, πράσινο για νερού, κόκκινο για τους ανελκυστήρες, κίτρινο για την ηλεκτρική ενέργεια, γκρι για διαδρόμους και λευκό για το ίδιο το κτίριο. Η κατασκευή του κτιρίου από γυαλί και μέταλλο σε κεντρική τοποθεσία στη γειτονιά του Beaubourg αντιμετώπισε πολλές αντιδράσεις από τους κατοίκους της ιστορικής περιοχής. Αλλά όταν το μουσείο άνοιξε το Δεκέμβριο του 1977 έγινε μεγάλη επιτυχία. Αρχικά είχε σχεδιαστεί για να φιλοξενήσει περίπου 5000 επισκέπτες την ημέρα, αλλά το Centre Pompidou υποδέχονταν πάνω από 25.000 επισκέπτες ημερησίως και έγινε ένα από τα πιο δημοφιλή αξιοθέατα στο Παρίσι. Το Κέντρο Πομπιντού φιλοξενεί ένα από τα σημαντικότερα μουσεία του κόσμου της σύγχρονης τέχνης αλλά περιέχει επίσης μία πολύ δημοφιλή βιβλιοθήκη, ένα βιβλιοπωλείο, κινηματογράφο και μια βεράντα. Η Δημόσια Βιβλιοθήκη Πληροφοριών ή BPI μπορεί να υπερηφανεύεται για μια συλλογή από 450.000 βιβλία, 2.600 περιοδικά και ένα μεγάλο αριθμό νέων μέσων ενημέρωσης. Η βιβλιοθήκη στεγάζεται στους πρώτους τρεις ορόφους του κτιρίου, ενώ η μόνιμη συλλογή του μουσείου βρίσκεται ορόφους 4 και 5. Ο πρώτος και τελευταίος όροφος χρησιμοποιούνται για μεγάλες εκθέσεις. Το μουσείο έχει μια από τις σημαντικότερες συλλογές σύγχρονης τέχνης. Περισσότερα από 59.000 έργα καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα των τεχνών του 20ου αιώνα. Ο 4ος όροφος περιλαμβάνει έργα μεταξύ του 1905 και του 1965 και καλύπτει τεχνοτροπίες όπως ο Φωβισμός, η αφηρημένη τέχνη, ο σουρεαλισμός και ο κυβισμός. Μερικοί από τους καλλιτέχνες που εκτίθενται περιλαμβάνουν τους Matisse, Kadinsky, Miró και Picasso. Ο 5ος όροφος καλύπτει την περίοδο μετά το 1965, συμπεριλαμβανομένου του κινήματος και εικονιστικό τέχνη. Η πλατεία μπροστά από το Centre Pompidou, το «Place Georges Pompidou» ή «Μπομπούρ», είναι πολύ δημοφιλής. Τα πλήθη που συγκεντρώνει απολαμβάνουν παραστάσεις μιμητικής και πλανόδιους ζωγράφους πορτρέτων και κάθε είδους καλλιτέχνες. Η μοντέρνα τέχνη είναι παρούσα και εκτός μουσείου, προς τα δεξιά της πλατείας θα βρείτε την πλατεία «Ιγκόρ Στραβίνσκι» όπου θα δείτε το πρώτο σύγχρονο σιντριβάνι του Παρισιού το οποίο έχει πολλά κινητικά γλυπτά και σχεδιάστηκε από τους Niki de Saint Phalle και Jean Tinguely.

Πρόσβαση: Οι κοντινότεροι σταθμοί του μετρό είναι οι Rambuteau (M11) και Hôtel de Ville (M1, M11).

- **Πάνθεον :** Το Πάνθεον, ένα επιβλητικό κτήριο του 19ου αιώνα, είχε σχεδιαστεί αρχικά ως εκκλησία, αλλά μετά από πολλές αλλαγές, τώρα λειτουργεί ως ένα κοσμικό μαυσωλείο που περιέχει τα λείψανα των διακεκριμένων Γάλλων πολιτών. Στην κορυφή του Montagne Ste-Geneviève, δεν απέχει πολύ από το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης και τον Κήπο του Λουξεμβούργου (Jardin du Luxembourg), το Πάνθεον φαίνεται πάνω από το Quartier Latin. Ήδη από το 507, το μέρος είχε επιδειχθεί από τον βασιλιά Clovis - το πρώτο φράγκο βασιλιά - για μια βασιλική εκκλησία για να χρησιμεύσει ως μαυσωλείο για τον ίδιο και τη σύζυγό του Clothilde. Το 512, η Sainte-Geneviève, προστάτιδα του Παρισιού ενταφιάστηκε εκεί. Όταν ο βασιλιάς Λουδοβίκος ο 15ος υπέφερε από μια σοβαρή ασθένεια το 1744

υποσχέθηκε να οικοδομήσει μια εκκλησία αφιερωμένη στην Sainte-Geneviève εάν θα επιβίωνε. Αφού ανάρρωσε, ανάθεσε στον Μαρκήσιο του Marigny την αποστολή της οικοδόμησης της εκκλησίας, η οποία επρόκειτο να αντικαταστήσει τη βασιλική του δού αιώνα που έως τότε ήταν γνωστή ως το αβαείο της Sainte-Geneviève. Το 1755, ο Μαρκήσιος ανέθεσε στον αρχιτέκτονα Jacques-Germain Soufflot να σχεδιάσει μια νέα, μεγαλοπρεπή εκκλησία. Η κατασκευή του επιβλητικού κτιρίου άρχισε το 1757. Κυρίως λόγω των οικονομικών προβλημάτων χρειάστηκαν 34 χρόνια έως την αποπεράτωση. Μετά το θάνατο του Soufflot για το 1780, συνεργάτης του Guillaume Rondelet ανέλαβε το έργο. Το κτίριο ολοκληρώθηκε το 1791, εν μέσω της Γαλλικής Επανάστασης. Την ίδια χρονιά, η Συντακτική Συνέλευση της Επανάστασης αποφάσισε με διάταγμα για τη μετατροπή της εκκλησίας σε ένα ναό για να φιλοξενήσουν τα λείψανα των μεγάλων ανδρών της Γαλλίας. Το κτίριο, προσαρμόστηκε από τον αρχιτέκτονα Quatremère de Quincy για τη νέα λειτουργία του ως πάνθεον. Το 1806 το κτίριο μετατράπηκε σε εκκλησία και πάλι, αλλά από το 1885 το Πάνθεον χρησιμεύει ως πολιτικό κτίριο. Η κάτοψη παρουσιάζει έναν ελληνικής διάταξης σταυρό, 110 μέτρα σε μήκος και 85 μέτρα σε πλάτος. Ο μεγάλος θόλος φθάνει σε ύψος τα 83μέτρα. Η στοά, με μεγάλους κίονες κορινθιακού ρυθμού διαμορφώθηκε κατά το Πάνθεον της Ρώμης του 2ο αιώνα. Ο τρούλος διαθέτει τρία επάλληλα κελύφη, παρόμοια με αυτά του Καθεδρικού του Αγίου Παύλου στο Λονδίνο. Η μεγάλη κρύπτη, που καλύπτει όλη την επιφάνεια του κτιρίου φιλοξενεί τα οστεοφυλάκια των μεγαλύτερων Γάλλων. Μερικοί από τους πολλούς διάσημους που είναι θαμμένοι εδώ είναι οι Βίκτωρ Ουγκώ, ο Βολταίρος, ο Jean Monnet, η Μαρία και ο Πιέρ Κιουρί και ο Εμίλ Ζολά. Το Πάνθεον ήταν επίσης ο τόπος όπου, το 1851 ο αστρονόμος Ζαν Μπερνάρ Λεόν Φουκώ πραγματοποίησε το πρώτο περίφημο πείραμα του, που αποδεικνύει ότι η γη περιστρέφεται γύρω από τον άξονά της. Το εκκρεμές του Φουκώ μετακινήθηκε το 1851 στο Conservatoire des Arts et Métiers και το 1995 επέστρεψε προσωρινά πίσω στο Πάνθεον λόγω κατασκευαστικών έργων στο Conservatoire. Από την κιονοστοιχία που βρίσκεται γύρω από το θόλο του κτιρίου, μπορείτε να έχετε μία εξαιρετική θέα του Παρισιού. Για να απολαύσετε το Πάνθεον εξωτερικά η καλύτερη θέα είναι καθώς έρχεστε από τον Κήπο του Λουξεμβούργου (Jardin du Luxembourg) μέσω της rue Soufflot.

Πρόσβαση: Ο κοντινότερος σταθμός είναι ο Cardinal Lemoine, Maubert Mutualité(M10).

- **Ντίσνεϋλαντ** : Όταν άνοιξε η Ντίσνεϋλαντ στο Παρίσι το 1992 προκάλεσε ορισμένες από τις πιο ενθουσιώδεις και αμφιλεγόμενες αντιδράσεις στην πρόσφατη γαλλική ιστορία. Είναι ένα από τα πιο πλούσια σε θέαμα θεματικά πάρκα του κόσμου που έχει σχεδιασθεί σε κλίμακα που ανταγωνίζεται μέχρι και τις Βερσαλλίες. Οι Ευρωπαίοι δημοσιογράφοι το κατηγόρησαν αρχικά για τα πάντα, από πολιτιστικό ιμπεριαλισμό μέχρι ότι θα ήταν η αγγελία θανάτου του γαλλικού πολιτισμού. Μετά από πολλές δημόσιες σχέσεις και μεγάλων χορηγιών η Ντίσνεϋλαντ του Παρισιού έχει γίνει το νούμερο ένα τουριστικό αξιοθέατο της Γαλλίας με 50 εκατομμύρια επισκέπτες κάθε χρόνο. Ξεπερνά τον Πύργο του Άιφελ και το Λούβρο σε αριθμούς επισκεπτών και υπολογίζεται ότι είναι υπεύθυνο για το 4% του συναλλάγματος της γαλλικής τουριστικής βιομηχανίας. Περίπου το 40% των επισκεπτών είναι Γάλλοι με τους μισούς από αυτούς να έρχονται από το Παρίσι. Το πάρκο εκτείνεται σε μια έκταση 4.942 στρεμμάτων (περίπου το ένα πέμπτο του μεγέθους του Παρισιού) στο προάστιο της Marne-la-Vallée 32 χιλιόμετρα από το Παρίσι, και περιλαμβάνει τα πιο επιτυχημένα στοιχεία των επιχειρήσεων της Ντίσνεϋ αναμειγμένα με το ευρωπαϊκό πνεύμα και ταλέντα. Πληροφορίες για τα θεάματα μπορείτε να βρείτε στον οδηγό της Ντίσνεϋλαντ στα ελληνικά στην επίσημη ιστοσελίδα που παραθέτουμε.

Πρόσβαση: Από το Παρίσι, η γραμμή A του RER σας μεταφέρει γρήγορα στο Disneyland Resort Paris. Μέσα σε 35 μόνο λεπτά, φτάνετε στη στάση "Marne-la-Vallée/Chessy", που βρίσκεται 2 λεπτά με τα πόδια από την είσοδο των Πάρκων, και κοντά στα ξενοδοχεία.

- **Πλατεία Βαντόμ :** Η Πλατεία Βαντόμ κατασκευάστηκε το 1702. Ο αρχιτέκτων, Jules Hardouin-Mansart, που είχε χτίσει το μεγαλύτερο μέρος των Βερσαλλιών, είχε αρχικά αγοράσει το οικοπέδο με την ελπίδα να αποκτήσει κάποια περιουσία από την αγορά ακινήτων. Καθώς η επιχείρηση ήταν ανεπιτυχής, η γη δόθηκε στον υπουργό των Οικονομικών του Βασιλιά, ο οποίος πρότεινε τη δημιουργία δημόσιας πλατείας. Σχεδιασμένη σε οκταγωνικό σχήμα, η πλατεία ήταν να χτιστεί κοντά στο χώρο, όπου πρώιμα κατεχόταν από το παλάτι του πρώτου Δούκα του Vendome. Αργότερα, όταν η γη πέρασε από τον υπουργό στον Βασιλιά Λουδοβίκο ΙΔ', ο Mansart προσήλθε εκ νέου στο προσκήνιο και του ανατέθηκε η δημιουργία του σχεδιασμού της πλατείας για να ανταγωνιστεί την πλατεία Vosges, η οποία είχε ένα άγαλμα του προκατόχου του βασιλιά -Λουδοβίκο XIII- στο κέντρο του. Παρόμοια με την πλατεία Vosges, ο Mansart έκανε όλα τα κτίρια στην πλατεία όμοια, με αψιδωτά ισόγεια και ψηλά παράθυρα στον δεύτερο όροφο με στήλες και διακοσμητικούς πυλώνες να έχουν τοποθετηθεί ανάμεσα σε κάθε σειρά των παραθύρων. Η πλατεία Conquêtes ήταν γνωστή αρχικά ως Place des Conquêtes (πλατεία των κατακτήσεων) αλλά μετονομάστηκε αργότερα σε Place Louis Le Grand, όταν τα πράγματα δεν πήγαιναν τόσο καλά για τον στρατό του Λουδοβίκου. Ωστόσο, ένα άγαλμα του βασιλιά ανεγέρθηκε στην πλατεία και παρέμεινε εκεί για περίπου εκατό χρόνια, έως ότου κατεδαφίστηκε το 1792, κατά τη διάρκεια της γαλλικής επανάστασης. Η στήλη που βρίσκεται σήμερα στο κέντρο της πλατείας ανεγέρθηκε από τον Ναπολέοντα ως η στήλη του Austerlitz. Η στήλη ύψους 44 μέτρων διαμορφώθηκε σύμφωνα με την στήλη του Τραϊανού στην Ρώμη. Χτίστηκε σε ανάμνηση της νίκης στο Austerlitz το 1805, μία από τις μεγαλύτερες του Ναπολέοντα. Η στήλη αποτελείται από μια συνεχή κορδέλα από πλάκες χαλκού και κατασκευάστηκε από τον γλύπτη Pierre-Nolasque Bergeret. Το υλικό που χρησιμοποιήθηκε για το Άγαλμα του Ναπολέοντα και την στήλη του Austerlitz, προήλθε από κανόνια που χρησιμοποιήθηκαν από τους συνδυασμένους στρατούς της Ρωσίας και της Αυστρίας κατά τη διάρκεια της μάχης. Τα ανάγλυφα απεικονίζουν σκηνές από τους Ναπολεόντειους πολέμους μεταξύ 1805 και 1807. Η στήλη ήταν γνωστή αρχικά ως Colonne d'Austerlitz και αργότερα της δόθηκε το όνομα Colonne de la Victoire (στήλη της Νίκης) και Colonne de la Grande Armée (Στήλη του Μεγάλου Στρατού). Σήμερα είναι κοινώς γνωστή ως Colonne Vendôme. Ένα άγαλμα του Ναπολέοντα είχε εγκατασταθεί στην κορυφή της στήλης το 1810. Αργότερα, το άγαλμα του αυτοκράτορα απομακρύνθηκε και ο χαλκός έλιωσε για να χρησιμοποιηθεί για την αναδιατύπωση του έφιππο ανδριάντα του Ερρίκου IV για το Pont Neuf (την Ένατη Γέφυρα του Σηκουάνα). Το άγαλμα είχε εγκατασταθεί το 1833 το οποία αργότερα αντικαταστάθηκε από το άγαλμα που υπάρχει σήμερα. Χτίστηκε από τον Ναπολέοντα III και απεικονίζει τον Ναπολέοντα I ως Ρωμαίο αυτοκράτορα. Τα κτίρια στην πλατεία Vendôme χρησιμεύουν σήμερα ως κατοικίες, καθώς και καταστήματα λιανικής πώλησης, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που ανήκουν σε δύο διάσημα κοσμηματοπωλεία και μια σειρά γνωστών σχεδιαστών ρούχων. Τα πολύ ακριβά ξενοδοχεία Ritz και Vendôme βρίσκονται επίσης στην πλατεία. Μεγάλος είναι και ο αριθμός των διασημών που έχουν ζήσει στην πλατεία Vendôme, συμπεριλαμβανομένων του συνθέτη Φρεντερίκ Σοπέν (ο οποίος πέθανε στον αριθμό 12), ο συγγραφέας George Sand καθώς και οι Scott και Zelda Fitzgerald, οι οποίοι διέμεναν στο Ritz για λίγο. Ο Έρνεστ Χέμινγουεϊ ακόμη ισχυρίζεται ότι βοήθησε στην απελευθέρωση του Ritz το 1944.

Πρόσβαση: Οι σταθμοί του μετρό που βρίσκονται κοντά στην πλατεία είναι οι Opera (M3, M7, M8), Tuileries (M1) και Concorce (M1, M8, M12).

- **Βασιλική της Ιερής Καρδιάς «Σακρέ Κερ» :** Η Βασιλική Σακρέ Κερ (Sacré-Coeur Basilica) βρίσκεται στην Μονμάρτρη που είναι γνωστή για τους πολλούς πλανόδιους καλλιτέχνες της, που συχνάζουν εκεί από το 1880. Το όνομα Montmartre, μια περιοχή γύρω από ένα λόφο του 18ου διαμερίσματος, βόρεια του κέντρου του Παρισιού, λέγεται ότι πρέπει να προέρχεται είτε από το Όρος των Μαρτύρων ή από το Όρος του Άρη. Μέχρι το 1873, όταν ήταν η εκκλησία Sacre-Coeur χτίστηκε στην κορυφή του λόφου, η Μονμάρτρη ήταν ένα μικρό χωριό που κατοικούνταν επί το πλείστον από αγρότες. Το σχέδιο για την κατασκευή της Βασιλικής της Ιερής Καρδιάς ξεκίνησε από μια ομάδα πολιτών με επιρροή στα κοινά. Οι λόγος για την κατασκευή αυτού του ναού ήταν διττός: είχαν υποσχεθεί να οικοδομηθεί μια εκκλησία, εάν το Παρίσι γλίτωνε από την καταστροφή του πόλεμο με τους Πρώσους και επίσης είδαν την ήττα του Γάλλων στο πόλεμο με την Πρωσία το 1870 ως ηθική καταδίκη τους για τις αμαρτίες της ζωής του Παρισιού. Το σχέδιο εγκρίθηκε από την Εθνοσυνέλευση το 1873 και διοργανώθηκε διαγωνισμός. Ο στόχος ήταν να οικοδομηθεί μια επιβλητική βασιλική, πιστή στις χριστιανικές παραδόσεις. Ο νικητής του διαγωνισμού ήταν ο Paul Abadie, ο οποίος είχε αποκαταστήσει ήδη δύο καθεδρικούς ναούς στη Γαλλία. Ο Abadie αποφάσισε να χτίσει μια τεράστια βασιλική σε ένα ρωμαϊκό-Βυζαντινό ρυθμό με μεγάλους πύργους με τρούλους που να υψώνονται 83 μέτρα πάνω από την κορυφή του λόφου της Μονμάρτρης. Το αρχιτεκτονικό ύφος της βασιλικής έρχεται σε έντονη αντίθεση με άλλα σύγχρονα κτίρια στη Γαλλία, τα οποία χτίστηκαν ως επί το πλείστον σε ρωμαϊκό στυλ. Το τεράστιο κτίριο έχει καταφέρει να κρατήσει το ακτινοβολούν λευκό χρώμα του ακόμη και στον μολυσμένο αέρα του Παρισιού. Αυτό μπορεί να αποδοθεί στις Château-Landon πέτρες που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή της Sacré-Coeur. Όταν βρέχει, οι πέτρες αντιδρούν με το νερό και εκκρίνουν ασβεστίτη, ο οποίος λειτουργεί σαν λευκαντής!

Πρόσβαση: Με το μετρό μπορείτε να κατεβείτε στο σταθμό Anvers(M2) και στα 200 μέτρα να πάρετε το τελεφερίκ που θα σας ανεβάσει στο λόφο που βρίσκεται ο καθολικός.

- **Πλατεία Κονκόρντ :** Με 20 στρέμματα έκταση, η οκταγωνική Πλατεία Κονκόρντ (Place de la Concorde) είναι η μεγαλύτερη πλατεία στο Παρίσι. Βρίσκεται μεταξύ των Tuileries και των Ηλύσιων Πεδίων. Το 1763, ένα μεγάλο άγαλμα του βασιλιά Λουδοβίκου 15ου είχε ανεγερθεί στο χώρο για να γιορτάσει την επιστροφή του βασιλιά μετά από μια σοβαρή ασθένεια. Η πλατεία γύρω από το άγαλμα δημιουργήθηκε αργότερα, το 1772, από τον αρχιτέκτονα Jacques-Ange Gabriel. Το 1792, κατά τη διάρκεια της γαλλικής επανάστασης, το άγαλμα αντικαταστάθηκε από ένα άλλο, μεγάλο άγαλμα, που ονομάζεται «Liberté» (ελευθερία) και η πλατεία μετονομάστηκε σε Place de la Révolution (πλατεία της επανάστασης). Μια καρμανιόλα είχε εγκατασταθεί στο κέντρο της πλατείας και σε ένα χρονικό διάστημα μόλις δύο ετών, αποκεφαλίστηκαν 1119 άνθρωποι σε αυτό το σημείο, μεταξύ των οποίων και πολλά διάσημα πρόσωπα όπως ο βασιλιάς Λουδοβίκος 16ος, η Μαρία Αντουανέτα, ο επαναστάτης Ροβεσπιέρος και άλλοι. Μετά την επανάσταση η πλατεία μετονομάστηκε αρκετές φορές μέχρι το 1830, όταν και δόθηκε το σημερινό όνομα «Place de la Concorde» . Το 1831, ο αντιβασιλέας της Αιγύπτου πρόσφερε στον Λουδοβίκο Φίλιππο τρεις οβελίσκους αλλά μόνο ένας μεταφέρθηκε στο Παρίσι. Ο οβελίσκος των 3200 ετών, από το ναό του Ραμσή II στη Θήβα της Αιγύπτου εγκαταστάθηκε στο κέντρο της Place de la Concorde. Έχει 23

μέτρα ύψος, είναι από ροζ γρανίτη και ζυγίζει περίπου 230 τόνους. Ο οβελίσκος - μερικές φορές ονομάστηκε «L'aiguille de Cléopâtre» -ή Καρφίτσα της Κλεοπάτρας - καλύπτεται με ιερογλυφικά που απεικονίζουν τη βασιλεία του Φαραώ Ραμσή II & Ραμσή. Οι εικόνες στο βάθρο περιγράφουν τη μεταφορά στο Παρίσι και την εγκατάστασή του στην πλατεία το 1836. Σε κάθε γωνιά της οκταγωνικής πλατείας υπάρχει ένα άγαλμα που αντιπροσωπεύει μια γαλλική πόλη με τις Μπορντώ, Μπρεστ, Λιλ, Λιόν, Μασσαλία, Νάντη, Ρουέν και Στρασβούργο να εκπροσωπούνται.

Τα αγάλματα εγκαταστάθηκαν το 1836 από τον Jacob Ignaz Hittorf, ο οποίος επανασχέδιασε το Place de la Concorde μεταξύ 1833 και 1846. Την ίδια χρονιά ένα χάλκινο σιντριβάνι, που ονομάζεται «La Fontaine des Mers» προστέθηκε στην πλατεία. Ένα δεύτερο το «Elevation of the Maritime» εγκαταστάθηκε το 1839. Και τα δυο σιντριβάνια έχουν σχεδιαστεί από τον Hittorf. Από την Place de la Concorde μπορείτε να δείτε την Αψίδα του Θριάμβου (δυτικά), τη Madeleine (βόρεια), το Tuileries (ανατολικά) και κατά μήκος του Σηκουάνα, το Palais Bourbon που τώρα βρίσκεται η Εθνική Συνέλευση (νότια).

Πρόσβαση: Σταθμός μετρό: Concorde (M1, M8, M12)

- **Μουλέν Ρουζ :** Από τότε που άνοιξε τις πόρτες του πριν από περισσότερα από 120 χρόνια, το Μουλέν Ρουζ (Moulin Rouge) έθεσε το πρότυπο για τα πιο διάσημα καμπαρέ του κόσμου. Τον Οκτώβριο του 1889, το Παρίσι βούιξε σχετικά με το άνοιγμα ενός νέου μουσικού θεάτρου. Οι ιδιοκτήτες Ιωσήφ Ογιέρ και Σαρλ Ζίντλερ επέλεξαν το όνομα Moulin Rouge (Κόκκινος Μύλος) για το θέατρο τους, και του έδωσαν το παρατσούκλι "Le Premier Palais des Femmes" (Το πρώτο παλάτι των γυναικών) και ισχυρίστηκαν ότι το Μουλέν Ρουζ θα γίνει σύντομα "ένας ναός της μουσικής και του χορού". Όντως το Moulin Rouge γρήγορα απέκτησε τη φήμη ότι είναι ο τόπος όπου οι άνδρες μπορούν να δουν νεαρά κορίτσια των οποίων οι μοναδικές και καταπληκτικές χορευτικές κινήσεις είναι ευλύγιστες όσο και η ηθική τους. Και αν και το περίφημο Can-Can Dance ήταν παρών στην διασκέδαση της εργατικής τάξης από τη δεκαετία του 1830 στις πρώτες ημέρες του Μουλέν Ρουζ εκτίναξε την δημοτικότητά του! Κατά τις πρώτες δεκαετίες η εγκατάσταση ήταν ανοιχτή και δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα χορευτικό που εκτελούνταν από εταίρες για να ψυχαγωγήσουν την πελατεία τους. Μερικές φορές ήταν εντελώς χυδαία και ότι γινόταν στο εσωτερικό του Μουλέν Ρουζ προκαλούσε μεγάλη δημόσια κατακραυγή. Κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου, ένας από τους πιο αξιοσημείωτους προστάτες του μουσικοθεάτρου ήταν ο καλλιτέχνης Ανρί ντε Τουλούζ-Λωτρέκ, ο οποίος ζωγράφισε μια σειρά από διάσημες σκηνές του Μουλέν Ρουζ. Στα νεότερα χρόνια, η επιχείρηση προσπάθησε να «καθαρίσει» (ας πούμε δηλαδή), και κατάφερε να χάσει τελικά τη φήμη της ως οίκος ανοχής. Έτσι έγινε μια μοντέρνα αίθουσα μουσικής και ένα γνωστό καμπαρέ για τα φαντασμαγορικά σόου του. Με αυτό τον τρόπο άρχισε να προσελκύει πελατεία υψηλότερης ποιότητας. Σήμερα, μια επίσκεψη στο Μουλέν Ρουζ εξακολουθεί να είναι πολύ δημοφιλής με τους ενηλίκους επισκέπτες του Παρισιού. Θα βρείτε χιλιάδες τουρίστες να παίρνουν φωτογραφίες τον τεράστιο κόκκινο ανεμόμυλο που βρίσκεται στην κορυφή του θεάτρου και πολλοί επισκέπτες κάνουν κρατήσεις για ένα νυχτερινό σόου.

Πρόσβαση: Ο κοντινότερος σταθμός του μετρό είναι ο Blanche(M2).

Γεύσεις:

Η γαλλική κουζίνα είναι διάσημη ανά τον κόσμο -ίσως η πιο ονομαστή στον πλανήτη-, έχοντας να επιδείξει μια σειρά από εκλεπτυσμένα πιάτα, που φημίζονται για τη νοστιμιά αλλά και για την ιδιαίτερη παρουσίασή τους. Γενικά τα πιάτα διακρίνονται σε αυτά που έχουν επιρροές από την κουζίνα της Προβηγκίας (νότια Γαλλία), που έχει σαν βασικά συστατικά τα φρέσκα λαχανικά και τα βότανα, και στην κουζίνα της βόρειας Γαλλίας, που είναι σαφώς πιο βαριά. Πριν ξεκινήσετε τις πρωινές ξεναγήσεις, καθίστε αναπαυτικά σε μια κρουασαντερί ή σε ένα υπαίθριο καφέ, επιλέγοντας ένα από τα πρωινά που θα σας προτείνουν. Γιατί οι Γάλλοι έχουν αναγάγει το πρωινό σε... επιστήμη! Σφολιάτες, αυγά, γαλλικά τοστ, κροκ μεσιέ, μπαγκέτες, τηγανίτες και ό,τι άλλο τραβά η όρεξή σας για να αρχίσει η μέρα σας με τις καλύτερες προϋποθέσεις! Highlight: Ένας café noir ή express, αφού -ως γνωστόν- αγαπημένος καφές των Γάλλων είναι ο εσπρέσο! Και στην επιστροφή, μην ξεχάσετε να κάνετε μια στάση σε έναν από τους πολλούς παραδοσιακούς φούρνους της πόλης (Boulangerie), όπου θα προμηθευτείτε διάφορα είδη φρεσκοψημένου ψωμιού.

Για το γεύμα ή το δείπνο σας, κάντε μια κράτηση σε ένα πολυτελές εστιατόριο στο κέντρο του Παρισιού, απολαμβάνοντας γκουρμέ κουζίνα αλλά και τα καλομαγειρεμένα πιάτα ημέρας που αναγράφονται καθημερινά στους μαυροπίνακες έξω από τα εστιατόρια. Σαλιγκάρια μπουργινόν, φουά γκρα, φιλέτο café de Paris και κασουλέ έχουν την τιμητική τους ως κυρίως πιάτα, ενώ για επιδόρπιο συνήθως θα σας προτείνουν μους σοκολάτας, μακαρόν ή ταρτ τατέν. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, δοκιμάστε ένα παραδοσιακό ratatouille και μια μπουγιαμπέσα! Αν πάλι θέλετε κάτι ελαφρύ, μπορείτε να επιλέξετε μια ποικιλία γαλλικών τυριών (προτιμήστε καμαμπέρ, μπρι, μπλέ τυρί, ροκφόρ και σεντ μορ) και να τη συνοδεύσετε με ένα γαλλικό κρασί της αρεσκείας σας.

Αφήστε για το τέλος τους πιο γευστικούς γλυκούς πειρασμούς: Μοναδικές σοκολάτες με περίεργες γεμίσεις, τούρτες σε κάθε γεύση, γλυκές τάρτες και πολύχρωμα μακαρόν είναι μερικά μόνο από τα επιδόρπια που θα γευτείτε κατά τη διαμονή σας στην Πόλη του Φωτός. Είτε επιλέξετε ένα από τα διάσημα ζαχαροπλαστεία της πόλης ή κάποια μικρή σοκολατερί... δεν θα χάσετε. Highlight: Περάστε από τη Rue de la Gaîté, που έχει τις καλύτερες κρεπερί στη γαλλική πρωτεύουσα.

Χρήσιμα:

Χώρα: Γαλλία

Πληθυσμός: 2,234,105

Νόμισμα: Ευρώ (€)

Ωρα : -1

ώρα από την ώρα Ελλάδος

Καιρός / Κλίμα: Το κλίμα στο Παρίσι είναι γενικά ωκεάνιο, ήπιο και μέτρια υγρό, με μέση ετήσια

θερμοκρασία γύρω στους 12 βαθμούς Κελσίου. Η χαμηλότερη θερμοκρασία παρατηρείται κατά

τον Ιανουάριο και το Φεβρουάριο (γύρω στον 1 βαθμό Κελσίου), ενώ δε λείπουν και οι χιονοπτώσεις. Γενικότερα, το χειμώνα είναι η εποχή όπου σπάνια έχει ηλιοφάνεια, με τη θερμοκρασία να πέφτει κάτω του μηδενός κατά τις νύχτες. Το καλοκαίρι είναι συνήθως ζεστό

και ευχάριστο με μέσες θερμοκρασίες αιωρείται μεταξύ 15 και 25 ° C, με αρκετή ηλιοφάνεια.

Την άνοιξη και το φθινόπωρο επικρατεί ήπιος καιρός. Βροχή πέφτει όλο το χρόνο (652 χιλιοστά

το χρόνο), και παρόλο που το Παρίσι δεν είναι βροχερή πόλη, φημίζεται για τις μπόρες που ξεσπούν ξαφνικά.

Πηγή: <https://www.taxidologio.gr/paris.html#.Ymuk98112bg.link>

Διεύθυνση:

Όθωνος Αμαλίας 12Α,
Πάτρα, Αχαΐα, 26223

Τηλ.: [+30 2610 622500](tel:+302610622500)

Fax: [+30 2610 623574](tel:+302610623574)

E-mail: info@fastravel.gr

Δείτε το στο site: <https://www.fastravel.gr/travel-guide/gallia/guide>